

РЕШЕНИЕ

№ 5238

гр. София, 30.07.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 11.07.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5378** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], представлявано от управителя Х. К. Г., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 0338784/04.04.2019 г., издадена от Началник на отдел „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – С., с която на търговеца е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1 ЗДДС – запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения при издаването ѝ. Поддържа се, че паспортът на фискалното устройство се съхранява в обекта, но по време на проверката бил предаден на дружеството, обслужващо фискалното устройство, за привеждането му в съответствие с законовите изисквания. Изложените доводи по време на проверката не били взети под внимание от страна на органите по приходите. Искане се отмяна на процесната заповед. Разноски не се претендират.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът – началник на отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – С., представляван от процесуален

представител юрк. Н., оспорва жалбата. Моли издадената заповед за налагане на принудителна административна мярка да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото и становищата на страните, Административният съд приема за установено от фактическа страна следното:

На 22.03.2019 г. в 11:00 ч. е била извършена оперативна проверка съвместно с органите на РУ [населено място] в търговски обект по смисъла на §1, г. 41 от ДР на ЗДДС - офис на спедиторски услуги, намират се на Международен път Е-80, [община], стопанисван и експлоатиран [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Х. К. Г..

При проверката след легитимирането на органите на приходите е отпечатан дневен финансов „Х“ отчет № 000201/22.03.2019 г. в 11:10 часа за установяване на фактическата наличност на паричните средства в касата, попълнен с опис, собственоръчно от С. П. В. - организатор спедиции. Изискани са и са предени свидетелство за регистрация на ФУ, договор за сервизно обслужване. Установено е, че в стационарния обект не се съхранява паспорта на фискално устройство модел „Е.“ рег. № на ФУ в НАП 3977423/21.11.2018 с ИН на ФУ ЕД 304776 и ИН на ФП 44304776 и при поискване от контролните органи на НАП не е представен за проверка. От констатацията следва, че [фирма] с ЕИК 2.05367807 не е изпълнил задължението си да съхранява в търговския обект паспорта на ФУ ИАСУТД.

С извършеното деяние е прието, че са нарушени разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 2 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, във връзка с чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ ЗДДС.

На 04.04.2019 г. началник на отдел „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП издал процесната заповед № 0338784/04.04.2019 г. за налагане на принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект - офис на спедиторски услуги, намират се на Международен път Е-80, [община], стопанисван и експлоатиран [фирма], и забрана за достъп до него за срок от 5 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС.

Заповедта е връчена на управителя на дружеството на 14.05.2019 г., видно от разписката, намираща се в края на заповедта.

При така установеното от фактическа страна Съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, от лице, което е адресат на акта.

Настоящият съдебен състав, като обсъди наведените в жалбата доводи и представените от страните доказателства намира, че разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 186, ал. 3 принудителната административна мярка „запечатване на търговски обект, за срок до 30 дни, независимо от наложените глоби и имуществени санкции“ се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. Видно от представената Заповед № 2108/30.09.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП /л. 28 от дело № 5275/19г./, а и от Заповед № ЗЦУ-ОПР-16/17.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП /27 от

дело № 5279/19 г./, оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, като са посочени фактическите и правните основания за издаването ѝ. Съдът не констатира основания за нищожност на оспорената заповед. Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда за съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискалните устройства или интегрираните автоматизирани системи за управление на търговската дейност, включително и съхраняване на данни в контролна лента на електронен носител.

Съгласно чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.206 г. на МФ всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги.

Съгласно сочената за нарушена в ЗПАМ разпоредба на чл. 42, ал. 1, т. 2 от Наредбата лицето по чл. 3 със стационарен търговски обект съхранява в търговския обект паспорта на ФУ, с изключение на случаите по чл. 14, ал. 3 и чл. 50, ал. 6.

Съобразно чл. 50, ал. 6 от Наредбата при приемане на ФУ за ремонт сервизният техник при необходимост обновява версията на фърмуера на ФУ до последната вписана в регистъра по чл. 10, ал. 9 и съставя протокол в два екземпляра, в който задължително посочва датата, часа и причината за приемане. В този случай паспортът придружава ФУ.

Жалбоподателят поддържа тезата, че фискалното устройство е било предадено на фирмата, осъществяваща сервизното обслужване на ФУ, тоест попада в хипотезата на визираното в чл. 50, ал. 6 от Наредбата изключение, при което паспортът придружава фискалното устройство.

Настоящият съдебен състав намира, че това твърдение на дружеството не е доказано. Представените като доказателства по делото Протокол за вземане от 21.03.2019 г. и Обяснителна записка от 22.03.2019 г. от [фирма] са частни документи и доказателствената им сила се преценява с оглед всички представени доказателства по делото. Следва да се отбележи, че същите не са с достоверна дата съгласно чл. 181, ал. 1 ГПК, който гласи, че частният документ има достоверна дата за трети лица от деня, в който е заверен, или от деня на смъртта, или от настъпилата физическа невъзможност за подписване на лицето, което е подписало документа, или от деня, в който съдържанието на документа е възпроизведено в официален документ, или от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа.

Разбира се, за съда е ясно, че не може всеки частен документ да бъде заверяван по предписания в ГПК начин, но от друга страна, при проверката е присъствал управител на дружеството – П. Х. Г., който не е посочил това обстоятелство никъде в протокола за извършена проверка № 0338784/22.03.2019 г. В графата „възражения“ липсва подобно уточнение. Както беше отбелязано по-горе, доказателствената сила на частните документи се преценява с оглед всички останали събрани доказателства.

Дори липсата на достоверна дата на посочените частни документи да бъде игнорирана и да се приеме, че същите не са издадени за целите на производството, предвид липсата на каквото и да било посочване в тази насока в протокола за проверка, съдът преценява, че същите не са достатъчни, за да се приеме, че действително ФУ и паспорта са били предадени на дружеството, отговарящо за поддръжката. Липсва някакъв контролен факт, каквото би представлявало подобно изявление на управителя, с оглед на което частните документи да бъдат кредитирани. Следва да се има предвид, че съгласно чл. 50, ал. 1 ДОПК протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му, е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Същият е официален свидетелстващ документ и се ползва с материална доказателствена сила за отразените в него действия, изявления и установени факти и обстоятелства. В случая изявление, че паспортът е предаден с ФУ липсва в съставения протокол. При това положение, съдът приема, че обяснителната записка и Протокол за вземане са изготвени за целите на производството и не са били налични към момента на проверката. Нещо повече, протоколът за предаване на ФУ се съставя в два еднообразни екземпляра – чл. 50, ал. 6 от Наредбата, а такъв екземпляр не е представен по време на проверката.

При извършена проверка за законосъобразност съдът намира, че при издаване на оспорената заповед не е нарушен материалния закон и процесуалните правила. Жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

От страна на процесуалния представител на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което с оглед изхода на спора се явява основателно, като на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ответника по спора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.1 и ал. 2, пр. 2 АПК, Административен Съд С. - град, III отделение, 2 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], представлявано от управителя Х. К. Г., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 0338784/04.04.2019 г., издадена от Началник на отдел „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – С., с която на търговеца е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1 ЗДДС – запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати по сметка на ТД на НАП – [населено място], сума в размер на 500 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: